

forstås sådan, at regeringen har opgivet at gøre noget ved de diætproblemer, der er i Europa-Parlamentet, og om regeringen har opgivet at gøre noget ved det endnu større skatteproblem, som gælder for de tusindvis af medarbejdere, der er ansat ved Kommissionen i Bryssel. Disse er i en stor artikel i Politiken blevet betegnet som den nye adel i Bryssel, hvilket faktisk ikke er en helt forkert betegnelse med de skatteprivilegier, de har, som er helt urimelige, og som må være uacceptable ud fra en almindelig dansk synsvinkel.

Jeg forstod ligesom, at regeringen havde en opgivende og passiv holdning til dette problem, som jo faktisk er meget stort, men jeg håber ikke, at det var det, der lå i skatteministerens svar; jeg håber, at det kun handlede om det forslag, der her er til behandling, og at skatteministeren kan bekræfte, at man fra dansk side agter at forfølge det problem.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Når jeg allerede nu tager ordet til en kort bemærkning, er det, fordi jeg har lidt svært ved at finde ud af regeringens ambitionsniveau.

Vi har jo via Europaudvalgets diskussioner osv. hørt, at udenrigsministeren har anlagt et meget højt ambitionsniveau, når det drejer sig om at få sat lidt skik på Europa-Parlamentets misbrug af offentlige midler ved diætudbetalinger m.m., som vi har hørt meget om. Men nu henviser skatteministeren til internationale aftaler og traktater og siger meget passivt – synes jeg – at vi ikke kan gøre noget, og at regeringen ikke har til sinde, at Danmark skal trække sig ud af de traktater. Det tror jeg nu heller ikke der er mange her i Folketinget der ville give opbakning til. Vi er måske nok nogle, der ville overveje det omkring EU-samarbejdet, men på mange andre områder ønsker vi ikke, at Danmark udtræder af det internationale samarbejde.

Men man kunne da godt have håbet på, at udenrigsministeren og skatteministeren havde samstemt deres ambitionsniveau inden debatten her i dag, så det ambitionsniveau, som udenrigsministeren har forsøgt at tilkendegive, at regeringen har, også var skatteministerens. Jeg kunne godt tænke mig at høre, om skatteministeren ikke kunne have et lidt højere ambitionsniveau.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Som i hvert fald hr. Kristian Thulesen Dahl som medlem af Skatteudvalget ved, så har vi debat-

teret de her problemstillinger ganske indgående.

Jeg har således over for Skatteudvalget tilkendegivet, at jeg synes, det er en helt korrekt fremgangsmåde at bede Justitsministeriet om at undersøge og fortolke den dom, som vi alle sammen kender vedrørende de nationale myndigheders muligheder for at beskatte de diæter, som udbetales fra Europa-Parlamentet.

Problemstillingen er jo, om man kan fortolke dommen på en sådan måde, at der muligvis alligevel er en vis beskatningsret. Det er det spørgsmål, jeg har bedt Justitsministeriet om at beskrive, og jeg har lovet udvalget at fremsende overvejelserne, så snart de er tilendebragt, og har også af samme grund fremsendt selve dommen til Skatteudvalgets medlemmer. Så med hensyn til den problemstilling er jeg ikke et øjeblik i tvivl om, at det vil vi få afklaret ret snart, og så vil vi træffe de foranstaltninger, der er nødvendige.

Derudover må vi jo sige, at dommen er ganske, ganske klar, hvad angår det, man kan sige afspejler noget, der ikke har med vederlag at gøre: Der har vi ingen muligheder for at beskatte.

Jeg vil også godt sige, at vi skal bruge beskatning til det, som beskatning skal bruges til, men det kan ikke være sådan, at man skal bruge beskatningssystemer til at kompensere for alt muligt, som man synes er uretfærdigt.

Dér siger jeg, at jeg har noteret mig – og jeg har samme høje ambitionsniveau som udenrigsministeren – at der er en livlig aktivitet i Europa-Parlamentet blandt medlemmerne selv gående ud på, at man skal have justeret disse diæter til mere menneskelige dimensioner. Det støtter jeg fuldt ud, og har jeg muligheder for det, så vil jeg da gerne endnu en gang tilkendegive, at det har min fulde støtte.

Det er én ting; noget andet er, hvordan jeg skal kunne komme ind og foretage alle mulige former for skattemæssige korrektioner af uretfærdigheder, som folk ser rundt omkring i verden, og det er jo det, man lægger op til! Men vi har altså nogle internationale konventioner, som vi bliver nødt til at følge.

Det er jo lidt overraskende, at man hører repræsentanter for Dansk Folkeparti ligesom opfordre mig til at foretage alle mulige former for beskatning, når de i andre sammenhænge synes, at det er en aldeles god idé, hvis vi kan fritage nogle mennesker for beskatning, men her er emsigheden altså endnu større; nu skal jeg